

N:o 66.

Af Herr J. Andersson från Bohuslän: Om ändring i 4 § i Kongl. Förordningen den 24 September 1861, angående tillsyn öfver förmyndares förvaltning af myndlings egendom.

Enär Kongl. Maj:ts nådiga Förordning den 24 September 1861, angående tillsyn å förmyndares förvaltning af omyndigs egendom, uti dess § 4 innehåller, enligt min uppfattning, ett öfverflödigt och ofta till myndlingens skada ledande stadgande, att förmyndare skall, sedan förmyndareräkningen blifvit granskad af kommunalnämnden och räkningen jemte det utdrag, som utvisar myndlingens behållning, blifvit till förmyndaren återställd, i stad till Rätten ingifvas före den första påföljande September och å landet till domaren före eller sednast å första rättegångsdagen af sista tinget, året näst efter det då räkningen afslutas bort, så vågar jag härmed fästa uppmärksamhet vid en del olägenheter, hvartill detta stadgande leder, hufvudsakligast på landet.

På aflägsse belägna orter hafva förmyndare ofta 5 å 6 mil, ja ännu längre till tingsstaden. De måste för att fullgöra sina omförmälda skyldigheter således antingen sjelfva företaga denna resa fram och åter eller också anskaffa annan säker person, som fullgör deras åliggande. I båda fallen medför det kostnad och tid. Har myndlingen något att taga, så får han naturligtvis betala kostnaden, och det synes hårdt att belasta en myndling, hvars hela förmögenhet mången gång i lyckliga omständigheter utgör ett par hundra riksdaler samt i sämre endast en femtio å sextio riksdaler och ännu mindre, med en årlig utgift af cirka femton riksdaler, då han åtnjuter i ränta endast 6 procent af sitt kapital. Det har derföre redan kommit derhän, att af myndlingens hela arf så småningom alltihopa medtagits. Att begära det förmyndare skulle utan ersättning verkställa denna sak synes också i hög grad obilligt, ehuru tyvärr det finnes många förmyndare, som måste utan den ringaste ersättning uträtta saken, då myndlingen ej har något att ersätta med.

Då, enligt min åsigt, § 5 i samma förordning innehåller fullt tillräckligt tydligt stadgande huru kommunalnämnden eller gode männen böra tillvägagå då myndlings egendom kan genom förmyndares vårdslöshet och slarf vara i fara att förloras, och

all öfrig kontroll, genom Rätten utöfvad, af mig anses obehöffig, så vågar jag ödmjukligen föreslå:

att Riksdagen behagade för sin del besluta och i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla om utfärdande af en förordning, hvarigenom nuvarande § 4 i Kongl. Förordningen den 24 September 1861, angående tillsyn å förmyndares förvaltning af omyndigs egendom, endast måtte få följande lydelse: »Förmyndare skall, för hvar år, afsluta räkning öfver allt det han har om händer, med uppgift af den säkerhet, hvaremot den omyndiges reda penningar utsatta äro, och ingifve, vid början af följande år, den räkning, jemte ett utdrag derur, innehållande summarisk uppgift af den omyndiges behållning, så i fast som lös egendom, till gode männen eller kommunalnämnden.»

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1870.

J. Andersson
från Bohuslän.

N:o 67.

Af Herr *L. Öhlin*: Om äläggande för Kronans uppbördsmän att debitera, uppbära och redovisa presterskapets löner och om förändring i denna syftning af 15 § 1 och 2 mom. i Kongl. Förordningen den 11 Juli 1862.

Vid 1869 års riksdag väckte Herr Häradshöfdingen Hessle motion, N:o 13, om ett tillägg till 11 § i Kongl. Förordningen angående allmänt ordnande af presterskapets löner af den 11 Juli 1862, gående derpå ut, att lönerna borde debiteras, uppbäras och redovisas af vederbörande kronofogde och häradsskrifvare på landet och af vederbörande uppbördsman i stad i sammanhang med den allmänna kronouppbörden, men grund, Kammarens Tillfälliga Utskott N:o 4 afstyrkte motionen, hufvudsakligast på den Andra att, om motionen bifölles, presterskapet skulle få vänta ett halft år längre än nu på sina inkomster. — Utskottets utlåtande blef jemväl af Riksdagen bifallet.